

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Sžo/53/2014
Identifikačné číslo spisu:	4013201011
Dátum vydania rozhodnutia:	24.09.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:4013201011.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Júlie Horskej a JUDr. Judity Kokolevskej, v právnej veci žalobcu U.J. - INTERNATIONAL, s.r.o., so sídlom Hrad 323, Krušovce, právne zastúpeného advokátom Mgr. Petrom Mesárošom, so sídlom Novozámocká 214, Nitra, proti žalovanému Národnému inšpektorátu práce, so sídlom Masarykova 10, Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 9. júla 2013, č. S/2013/01883-2.1, 0-100/2013, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo 7. mája 2014, č.k. 11S/337/2013-73, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre zo 7. mája 2014, č.k. 11S/337/2013-73 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Nitre (ďalej v texte rozsudku len „prvostupňový súd alebo krajský súd“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného uvedeného v záhlaví rozsudku, ktorým odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu Inšpektorátu práce Nitra č.k.: 17/13/práv. zo dňa 5. apríla 2013, ktorým uložil žalobcovi podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zák. č. 125/2006 Z.z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zák. č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 125/2006 Z.z.“ alebo „zákon o inšpekcii práce“) pokutu vo výške 2.000 eur za porušenie povinností vyplývajúcich z predpisov uvedených v § 2 ods. 1 písm. a/ bod 1 tohto zákona, konkrétne za porušenie povinností vyplývajúcich z § 120 ods. 1 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákonník práce“) spočívajúce v tom, že účastník konania (žalobca) ako zamestnávateľ trom svojim zamestnancom neposkytol mzdu najmenej v sume minimálneho mzdového nároku pre stupeň náročnosti práce príslušného pracovného miesta; z § 36 ods. 8 zák.č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 283/2002 Z.z.“) tým, že do desiatich pracovných dní odo

dňa predloženia písomných dokladov nevykonával vyúčtovanie pracovnej cesty za mesiac apríl a máj 2012 u svojho zamestnanca U. O. a neuspokojil tak jeho nároky súvisiace s vyúčtovaním pracovnej cesty.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že sa stotožňuje s dôvodmi rozhodnutia o uložení pokuty žalobcovi za porušenie vyššie uvedených povinností, ktoré bolo nepochybne preukázané z vykonaného dokazovania a považoval námietky žalobcu uvedené v žalobe za nedôvodné.

Krajský súd námietku žalobcu, že nemohol zamestnancovi vyúčtovať a vyplatiť cestovné náhrady vyplývajúce zo zahraničných pracovných ciest, pretože mu zamestnanec nepredložil podklady k tomu potrebné, ktoré by zohľadňovali jeho individuálne nároky vzniknuté počas pracovnej cesty, považoval za účelovú a to z dôvodu, že ju žalobca uvádzal až v odvolaní, pričom z jeho opakovaných tvrdení uvádzaných v podaní z 13.7.2012 a vyjadrení v protokole z 25.10.2012 vyplýva, že skutočným dôvodom nevyplatenia cestovných náhrad bola kompenzácia týchto nákladov so škodou, ktorú mu mal spôsobiť zamestnanec pri pracovnej ceste vykonanej v máji 2012. Tieto nároky nemožno bez súhlasu zamestnanca kompenzovať a spôsobenie škody žalobca svojim zamestnancom nijakým spôsobom nepreukázal.

K žalobcom namietanej neprimerane vysokej výške pokuty krajský súd dôvodil tak, že jej výška zodpovedá závažnosti a počtu zistených porušení povinností žalobcu, ako i závažnosti ich následkov, čo bolo v rozhodnutí žalovaného riadne zdôvodnené.

Podľa názoru krajského súdu námietka, ktorou namietal, že správne orgány nevyjadrili výšku pokuty za každé zo zistených porušení, ktoré sú od seba nezávislé, nemá oporu v zákone, nakoľko zo žiadneho ustanovenia zákona o inšpekcii práce, podľa ktorého bola žalobcovi pokuta uložená, nevyplýva povinnosť vyjadrovať výšku pokuty za každé jednotlivé porušenie zákona.

Po preskúmaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného, ako aj jemu predchádzajúceho konania a rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, dospel krajský súd k záveru, že napadnuté rozhodnutie a predchádzajúce správne konanie nie je z dôvodov uvedených v žalobe nezákonné, a preto žalobu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. ako nedôvodnú zamietol.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol s poukazom na ust. § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý v konaní nebol úspešný, náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre zo 7. mája 2014, č.k. 11S/337/2013-73, v zmysle ustanovenia § 250ja ods. 3 O.s.p. zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného, vrátane prvostupňového rozhodnutia zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie, pričom žalovaného zaviazne zaplatiť žalobcovi trovy konania; alternatívne zruší odvolaním napadnutý rozsudok a vráti vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

V dôvodoch odvolania žalobca namietal, že súd prvého stupňa rozhodol nesprávne, keď si osvojil závery žalovaného správneho orgánu a nevysporiadal sa s argumentáciou žalobcu, v zmysle ktorej podľa § 36 zák.č. 283/2002 Z.z. „zamestnanec je povinný do desiatich pracovných dní odo dňa skončenia pracovnej cesty alebo inej skutočnosti zakladajúcej nárok na náhrady podľa tohto zákona predložiť zamestnávateľovi písomné doklady potrebné na vyúčtovanie náhrad a vrátiť nevyúčtovaný preddavok, ak nie je v kolektívnej zmluve, alebo v písomnej dohode so zamestnancom dohodnutá, alebo vo vnútornom predpise zamestnávateľa určená dlhšia doba, najdlhšie však do konca kalendárneho mesiaca nasledujúceho po kalendárnom mesiaci, v ktorom bola pracovná cesta alebo iná skutočnosť zakladajúca nárok na náhrady skončená.“ Odvolávajúc sa na uvedené ustanovenie mal žalobca za to, že k neuspokojeniu nárokov zamestnanca U. O. došlo v dôsledku porušenia citovaného ustanovenia zákona a nejednalo sa o svojvoľné porušenie príslušných ustanovení zákona žalobcom. Dôvodil, že ním predložený vnútropodnikový doklad „Zahraničná služobná cesta U. O. za obdobie apríl a máj 2012“, ktorý bol predložený inšpektorom práce, nemožno považovať za doklad preukazujúci vyúčtovanie

náhrad vzhľadom na to, že softwarom automaticky vygenerovaný vnútropodnikový účtovný doklad umožňujúci zúčtovať základné náležitosti pracovnej cesty, nie je spôsobilý zohľadniť individuálne nároky zamestnanca, ktoré mohli vzniknúť počas zahraničnej pracovnej cesty, a preto nepredstavuje ani riadne vyúčtovanie pracovnej cesty príslušného zamestnanca. Tiež uviedol, že v dôsledku porušenia zákonných povinností zamestnancom U. O. spočívajúcich v nepredložení potrebných písomných dokladov žalobcovi, došlo následne k nevyplateniu cestovných náhrad zo strany žalobcu.

Žalobca vyslovil názor, že krajský súd nesprávne posúdil aj námietku žalobcu týkajúcu sa nedostatočne zisteného skutkového stavu správnymi orgánmi, ktoré mylne vychádzali z predpokladu, že žalobca podmieňuje vyplatenie cestovných náhrad zamestnancovi U. O. uhradením zamestnancom spôsobenej škody, pričom nepovažovali za potrebné vykonať ďalšie dokazovanie. Ak žalobca poukazoval na škodu spôsobenú zamestnancom U. O., účelom bolo preukázať, že bolo obvyklé, že si tento zamestnanec neplnil pracovné povinnosti. Žalobca sa ďalej odvolával na svoje vyjadrenie k začatiu správneho konania o uložení pokuty zo 4.3.2013, v ktorom uviedol, že práve nesúčinnosť zamestnanca, ktorý sa nedostavil do sídla zamestnávateľa, a odo dňa nesplnenia si pracovnej povinnosti, nebolo možné sa s ním skontaktovať, bola prekážkou uskutočnenia vyúčtovania pracovnej cesty zamestnanca, ktorého nevyúčtovanie bolo predmetom porušenia príslušných právnych predpisov, vytknutých príslušným správnym orgánom prvého stupňa.

Krajskému súdu ďalej žalobca vytýkal, že nedostatočným spôsobom odôvodnil svoje rozhodnutie o primeranosti udelenia pokuty vo výške 2000 eur za nedodržanie minimálneho mzdového nároku v prípade niektorých zamestnancov žalobcu, keď im podľa pracovných zmlúv patrila mzda vo výške 383 eur, napriek tomu, že minimálny mzdový nárok pre príslušný stupeň náročnosti bol vo výške 392,64 eur, čo je o 9,64 eur menej. Tento nedostatok žalobca ihneď odstránil a dotknutým zamestnancom aj vzniknutý rozdiel doplatil po tom, čo mu bol vytknutý protokolom č. INA-102-39-2.3/P-E24, A25-12 z 25.10.2012, preto bola podľa jeho názoru udelená pokuta neprimerane prísna za takýto „drobný nedostatok“.

Poukazujúc na ustálenú rozhodovaciu prax súdov mal žalobca za to, že rozhodnutie s odôvodnením, že pri uložení pokuty sa prihliadlo na mieru zavinenia a výška pokuty bola stanovená v rozsahu, ktorý zákona pripúšťa, bez zaoberania sa všetkými hľadiskami, je v tejto časti nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Zároveň podotkol, že ani žalovaný, ani správny orgán prvého stupňa vo svojich rozhodnutiach nevyjadrili výšku pokuty pre každé zo zistených porušení, ktoré sú od seba nezávislé.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo 7.5.2014, č.k. 11S/337/2013-73, ktorý považuje za vecne správny a zákonný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, žiadajúc, aby súd toto rozhodnutie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s

rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konanie im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe, ako aj s argumentáciou žalovaného uvedenou v jeho vyjadrení k žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný rozhodol s konečnou platnosťou o uložení sankcie žalobcovi podľa § 19 ods. 1, písm. a/ zákona o inšpekcii práce za porušenie povinností ustanovené v § 2 ods. 1, písm. a/, I. bod uvedeného zákona.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 246c ods.1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v podstate odchýlil od argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom a aby v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a k uvedenému dodáva.

Úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.).

Ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy (§ 250i ods.2 O.s.p.).

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v

žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 O.s.p.).

Podľa čl.1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods.2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z uvedeného článku ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Vplyvom ústavy dochádza k vsunutiu jej obsahovo-hodnotových vlastností do všeobecných pojmov zákona tak, aby bol zabezpečený ústavne konformný výklad. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je súčasťou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Práve tu je ťažisko činnosti správneho súdnictva, pretože dikcia zákona nemôže byť interpretovaná izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl.2 ods.2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl.7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právnymi záväznými predpismi Európskeho spoločenstva a Európskej únie.

Podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona o inšpekcii práce inšpektorát práce je oprávnený uložiť pokutu, ak tento zákon neustanovuje inak, zamestnávateľovi za porušenie povinností vyplývajúcich z tohto zákona, z predpisov uvedených v § 2 ods. 1 písm. a) prvom bode až treťom bode a šiestom bode alebo za porušenie záväzkov vyplývajúcich z kolektívnych zmlúv až do 100 000 eur, a ak v dôsledku tohto porušenia vznikol pracovný úraz, ktorým bola spôsobená smrť alebo ťažká ujma na zdraví, najmenej 33 000 eur.

Podľa § 2 ods.1 písm. a/, 1. bod zákona o inšpekcii práce inšpekcia práce je dozor nad dodržiavaním pracovnoprávnych predpisov (Napríklad Zákonník práce, zákon č. 552/2003 Z.z. o výkone práce vo verejnom záujme v znení neskorších predpisov, zákon č. 553/2003 Z.z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov), ktoré upravujú pracovnoprávne vzťahy, najmä ich vznik, zmenu a skončenie, mzdové podmienky a pracovné podmienky zamestnancov vrátane pracovných podmienok žien, mladistvých, domáckych zamestnancov, osôb so zdravotným postihnutím a osôb, ktoré nedovršili 15 rokov veku, a kolektívne vyjednávanie.

Odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu odvolacích a žalobných dôvodov dospel k záveru, že správny orgán prvého stupňa v danom prípade postupoval v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážil dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, v konaní postupoval v súčinnosti s účastníkom konania - žalobcom, z ktorých dôvodov boli splnené zákonné podmienky pre potvrdenie jeho rozhodnutia rozhodnutím žalovaného. Súd prvého stupňa preto rozhodol vecne a právne správne, keď žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zamietol.

Odvolací súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu v správnom súdnictve (prvostupňového ani odvolacieho) nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu dopĺňaním rozsiahleho dokazovania, ale preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri

riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy, t.j. preskúmať aj postup, ktorý predchádzal vydaniu týchto rozhodnutí s prihliadnutím na závažnosť zisteného skutkového stavu, ktorý tu bol v čase ich vydania.

Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu zhodne s názorom súdu prvého stupňa z obsahu predloženého administratívneho spisu žalovaného, jednoznačne vyplýva, že žalobca na základe žiadosti prvostupňového správneho orgánu zo 17.10.2012 o predloženie dokladov potrebných na výkon inšpekcie práce, okrem iného predložil i zoznam zamestnancov k výplatnému obdobiu september 2012, pracovné zmluvy zamestnancov a podklady pre výpočet cestovných náhrad za rok 2012. Z pracovných zmlúv zamestnancov O., D. a F. bolo zrejmé, že pracovali u žalobcu ako vodiči medzinárodnej kamiónovej dopravy od 17.3.2012 do 16.5.2012 (O.), od 7.4.2012 do 3.5.2012 (D., F.), pričom ich hrubá mzda bola 383 eur. Zároveň boli predložené aj tri doklady s označením „zahraničná pracovná cesta“ týkajúce sa zamestnanca U. O. za obdobie od 17.3.2012 do 31.3.2012, od 1.4.2012 do 19.4.2012 a od 6.5.2012 do 15.5.2012. Doklady v časti vyúčtovanie zahraničnej cesty obsahujú konkrétne dátumy, odjazd, príjazd, štát, čas, doprava a kilometre, pričom v závere sú uvedené výdavky, zálohy a suma vyúčtovania, pričom v doklade za obdobie od 17.03.2012 do 31.03.2012 je uvedená suma vyúčtovania vo výške 897 eur, v doklade za obdobie od 1.4.2012 do 19.4.2012 je uvedená suma vyúčtovania vo výške 869 eur a v doklade za obdobie od 6.5.2012 do 15.5.2012 je uvedená suma vyúčtovania vo výške 451 eur. Súčasťou predložených dokladov bol aj doklad s názvom „kompletné vyúčtovanie“, ktorým žalobca oznámil zamestnancovi U. O., že kompletná škoda pri jeho poslednej furmanke predstavuje sumu vo výške 1.049,68 eur, ktorá mu bude odpočítaná z aprílovej a májovej výplaty a zvyšok mu bude riadne vyplatený.

Vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu žalovaného odvolací súd dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že správny orgán prvého stupňa vykonal v predmetnej veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu, vo veci si zadovážil dostatok relevantných skutkových zistení na vydanie rozhodnutia, skutkové okolnosti správne právne posúdil, a vo veci správne a v súlade so zákonom rozhodol, pričom svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil, z ktorých dôvodov žalovaný ako príslušný odvolací správny orgán postupoval a rozhodol v súlade so zákonom, keď v rámci prieskumnej svojej právomoci potvrdil prvostupňové rozhodnutie a v odôvodnení svojho rozhodnutia sa vyporiadal s odvolacími námietkami žalobcu ako účastníka správneho konania. Aj podľa názoru odvolacieho súdu záver žalovaného správneho orgánu vyslovený v odôvodnení jeho rozhodnutia zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade aj s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona o inšpekcii práce, keď vykonaným dokazovaním v danej veci bolo dostatočne preukázané, že žalobca konaním kladeným mu za vinu porušil právne povinnosti vyplývajúce z § 2 ods. 1, písm. a/, bod I. zákona o inšpekcii práce konkrétne porušenie povinnosti vyplývajúcich z § 120 ods. 1 Zákonníka práce a z § 36 ods. 8 zákona č. 283/2002 Z.z..

Odvolací súd konštatuje, že skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje rozsudok krajského súdu sú totožné s námietkami, ktoré žalobca vzniesol v administratívnom konaní, s ktorými sa v dostatočnom rozsahu vyporiadali správne orgány oboch stupňov, ako aj sú totožné s námietkami žalobcom vznesenými v žalobe, s ktorými sa taktiež náležite vyporiadal krajský súd, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a súčasne na ne poukazuje. Odôvodneniu rozsudku krajského súdu nechýba presvedčivosť požadovaná zákonom (§ 157 ods. 2 veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), a preto odvolací súd jeho úvahu a právne posúdenie považoval za súladné so zákonom.

Pokiaľ žalobca namietal výšku uloženej sankcie, odvolací súd nesúhlasil ani s touto námietkou. Výška pokuty uložená žalobcovi na dolnej hranici stanovenej sadzby je aj podľa odvolacieho súdu primeraná, odráža mieru porušenia povinností žalobcu a následkov, ktoré z tohto porušenia vyplynuli a nemožno ju považovať za neprimerane vysokú ani za zvlášť zaťažujúcu alebo za likvidačnú. Zároveň spĺňa aj požiadavku preventívneho pôsobenia na zamestnávateľa na dodržiavanie povinností.

V danej súvislosti odvolací súd dáva žalobcovi do pozornosti, že pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 O.s.p.).

Podľa názoru odvolacieho súdu pokiaľ zákonodarca v právnej norme § 19 ods.1 písm. a/ zákona o inšpekcii práce ustanovuje, že za porušenie povinností ustanovených týmto zákonom uloží inšpektor práce pokutu až do 100 000 eur, a ak v dôsledku tohto porušenia vznikol pracovný úraz, ktorým bola spôsobená smrť alebo ťažká ujma na zdraví, najmenej 33 000 eur, a žalovaný uložil žalobcovi pokutu vo výške 2000 eur, rozhodol žalovaný v rozsahu rozpätia zákonom určenej výšky sankcie.

Najvyšší súd len na doplnenie dodáva, že pri súdnom prieskume zákonnosti rozhodnutí a postupu správnych orgánov v oblasti správneho trestania bola už prijatá rozsiahla judikátúra. Uloženie viacerých sankcií za porušenie viacerých povinností upravených Zákonníkom práce, ako i zákonom č. 82/2005 Z.z. nie je v rozpore s citovanými ustanoveniami zákona. Otázka zásad vzťahujúcich sa na správne trestanie je veľmi všeobecná a Odporúčanie Rady Európy č. R/91/1 zo dňa 13.2.1991 možno použiť ako legislatívnu pomôcku pre výklad zákona. Pokiaľ by mal senát identifikovať najprísnejšie porušenie zákona, v zákone nie je uvedené vyjadrenie ako trestať za ďalšie porušenie zákona. Najvyšší súd už judikoval, že sankcie (súčet výšky pokút, by nemali v celkovom súčte prekročiť hornú hranicu rozpätia zákonnej sadzby, ktorú pripúšťa zákon pri najprísnejšom potrestaní (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. značka 3SŽ/96/2007).

Najvyšší súd z uvedených dôvodov nepovažoval námietky žalobcu vznesené v odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa za relevantné na vyhoviecie jeho odvolacieho návrhu, a preto pokiaľ súd prvého stupňa žalobu zamietol, odvolací súd napadnutý rozsudok prvostupňového súdu podľa § 250ja ods. 3, veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1, 2 potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ust. § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1, veta prvá a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p.. Žalobcovi náhradu trov tohto konania z dôvodu jeho neúspechu v konaní nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.